

τῆς μεγαλοψυχίας σου, θαυμάσιε Λεωνίδα, ὦ τῆς λαμπρᾶς σου τύχης, πανολβία Ἑλλάς! Ἴδου ὁ καρπὸς τῶν καθημερινῶν ἀγώνων τῶν τέκνων σου. Ἴδου τὰ θαυμαστά ἀποτελέσματα τῶν φοβερῶν νόμων τοῦ μεγάλου Λυκούργου. Ἴδου, τέλος πάντων, ὁ σκοπὸς τῶν γυμνάσεων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων οἱ πολῖται διὰ παντὸς εὐρίσκοντο εἰς ἓνα πόλεμον, ὁ ὁποῖος, ἀγκαλὰ καὶ πλαστός, ἐδίδασκε ὅμως μὲ μεγάλην εὐκολίαν τὰ ἀναγκαιότερα μαθήματα τῆς στρατιωτικῆς τέχνης, ἣ ὁποία ἐνωμένη μὲ τὴν μεγαλοψυχίαν ἔφερεν εἰς τέλος καὶ ἐπιτευξιν τὰ πλέον δύσκολα ἐπιχειρήματα.

Ἡ τακτικὴ εἰς τὸ στράτευμα, ὦ ἀδελφοί μου, εἶναι ὡς ἡ ψυχὴ εἰς τὸ σῶμα, καὶ εἶναι βεβαιωμένον ἀπ' ὅλους τοὺς μεγάλους πολεμάρχους, ὅτι δέκα χιλιάδες στρατιῶται καλῶς γυμνασμένοι καὶ ὀδηγούμενοι ἀπὸ ἀρχιστράτηγον ἄξιον, ἢμποροῦν νὰ νικήσουν εἴκοσι χιλιάδας ἐχθρούς, καὶ περισσοτέρους τῆς ἰδίας ἀνδρείας, πλὴν ἀμοίρους τῆς τακτικῆς.

Ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀρμάτων δὲν εἶναι, βέβαια, τόσον εὐκόλος, ὅσον τινὲς ἴσως νομίζουσι, ἀλλὰ μάλιστα μία ἀπὸ τὰς πλέον δυσκολωτέρας. Ὡ, πόσον οἱ προπάτορες μας ἠγωνίζοντο, ἐκ νεαρᾶς τῶν ἡλικίας, διὰ νὰ μάθωσιν τὴν πολεμικὴν τέχνην! Διὰ μέσου λοιπὸν αὐτῆς οἱ ὀλιγότεροι νικῶσι τοὺς περισσοτέρους, ἢ σπανιότης ὅμως τῶν μεγάλων ἀρχιστρατῆγων ἀρκετῶς ἀποδεικνύει τὴν δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τινὰς ἀξίως τοιοῦτον ὄνομα, καὶ ἀκούσατε τὴν αἰτίαν.

Ὁ ἀληθὴς ἀρχιστράτηγος πρέπει νὰ ἐνώσῃ εἰς πολλὰ φυσικὰ χαρίσματα πολλὰς ἀρετὰς καὶ μαθήσεις. Πρέπει, λέγω, ἐν πρώτοις νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν σταθεράν

καὶ ἄφοβον, διὰ νὰ μὴ δειλιάσῃ εἰς ὅποιονδῆποτε κίνδυνον ἤθελεν εὐρεθῆ, καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην, ³⁹ ὅσα ἤμπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ ὁ ἴδιος· νὰ εἶναι ἀγχίνους, διὰ νὰ προβλέπῃ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι τὰ ἐπιτηδεύματα καὶ βουλὰς τοῦ ἐχθροῦ· νὰ εἶναι ἄοκνος, διὰ νὰ προλαμβάνῃ κάθε εὐκαιρίαν, καὶ ἕως τὴν παραμικράν, αἱ ὁποῖαι εἰς τὸν πόλεμον συχνάκις συμβαίνουν, καὶ αἱ παραμικραὶ ἀμέλειαί, πολλάκις, προξενοῦν μεγάλας καταστροφάς.

78 Νὰ εἶναι δίκαιος καὶ φιλαλήθης, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ θάρρος καὶ ἀγάπην τῶν στρατιώτων του. Πρέπει νὰ τιμᾷ καὶ νὰ βραβεύῃ τὴν ἀξιότητα, εἰς ὅποιον ὑποκείμενον ἤθελεν τὴν ἐπιτύχει, διὰ νὰ παρακινήσῃ τοιουτοτρόπως εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δόξης καὶ τοὺς παραμικροτέρους.

79 Νὰ παιδεύῃ κατὰ τοὺς νόμους, καὶ ἄνευ προσωποληψίας τινὸς τὸν πταίστην, ὅποιος καὶ ἂν εἶναι, διὰ νὰ ἀποδιώξῃ τὸν πρὸς τὸ κακὸν στοχασμὸν ἀπὸ αὐτοῦς. Νὰ ἀκροάζεται τὰς γνώμας ὄλων, καὶ νὰ διορθώνῃ τὰ ἴδια σφάλματα, διὰ νὰ λατρεύεται, νὰ εἰπῶ οὕτως, ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ στρατιώτας*, καὶ τέλος πάντων νὰ ⁴⁰ γνωρίζῃ τὸν τόπον τοῦ πολεμικοῦ θεάτρου, ὡς τὸ ἴδιόν του ὀσπίτιον, διὰ νὰ ἀποφεύγῃ κάθε ἐνεδραν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ νὰ ἀπατᾷ τοὺς στοχασμοὺς του.

80 Ὁ ἐντελής ἀρχιστράτηγος πρέπει ἀκόμη νὰ γνωρίζῃ τὴν γλῶσσαν τῶν ἐχθρῶν του, καὶ τὰς φυσικὰς κλίσεις των, νὰ γνωρίζῃ κατὰ μέρος τὸν ἀρχιστράτηγον αὐτῶν, καὶ τὴν ἀξιοτήτά του, ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅλας τὰς στρατιωτικὰς γυμνάσεις, τῆς τε ἵππικῆς καὶ τοῦ

79α * Ἀναγκαῖον εἶναι πρὸς τούτοις, νὰ εἶναι γεωμέτρης καὶ γεωγράφος, νὰ γνωρίζῃ τὴν μηχανικὴν, τὴν φυσικὴν καὶ τὴν ρητορικὴν, διὰ τῆς ὁποίας πολλάκις ἀρπάζει τινὰς τὴν νίκην σχεδὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ.

πεζοῦ στρατεύματος, καὶ τοῦτο διὰ νὰ προστάζη ὀρθῶς, καὶ νὰ ὑπακούεται εὐθύς. Ὡσὰν ὅπου ὅποιος ἀρχιστράτηγος ἢ ὀποιοῦδήποτε ἄλλου μεγάλου ἐπαγγέλματος ἄνθρωπος, δὲν ὑπακούεται, τὰς περισσοτέρας φορές τὸ σφάλμα εἶναι ἐδικόν του, ἐπειδὴ ὅποιος ἤξεύρει νὰ προστάζη, ἀναμφιβόλως καὶ ὑπακούεται*.

Τοιαῦται γυμνάσεις καὶ μαθήσεις, μὲ πολλὰς ἄλλας, ὅπου χάριν συντομίας δὲν ἀναφέρω, ἐνεργοῦντο μὲ πᾶσαν προσοχὴν καὶ τελειότητα παρὰ τῶν προγόνων μας, καὶ αὐταὶ ἐσύνθετον τὴν τέχνην τοῦ πολέμου, ἤτοι τὴν τακτικὴν. 81

Περὶ δὲ τῶν στρατιωτῶν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γνωρίζουν, διὰ τῆς πράξεως, ἐντελῶς, τὴν γύμνασιν τῶν ἀρμάτων, καὶ νὰ βαδίζουν τακτικῶς, νὰ ὑπακούουν εὐθύς εἰς τὰς προσταγὰς τῶν ἀρχηγῶν, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν βραχύλογοι. 82

Τέλος πάντων, πρέπει νὰ εἶναι συνηθισμένοι εἰς τὸ νὰ ὑποφέρουν κάθε κόπον, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα διὰ μέσον τῆς καλῆς διοικήσεως μόνον ἀποκτῶνται, καὶ μόνη ἡ ἐλευθερία εἶναι πρόξενος καὶ πρώτη αἰτία τῶν μεγάλων κατορθωμάτων. 83

* Οἱ προπάτορές μας ἀνάμεσα εἰς τὰ τέσσα ἄλλα μαθήματα, ὅπου ἠναγκάζοντο νὰ ἀποκτήσωσι, ἡ μουσικὴ, καὶ ὁ χορός, συναριθμοῦντο ἐκ τῶν ἀναγκαιοτέρων· ὡσὰν ὅπου ὁ ἀρχιστράτηγος διὰ μὲν τῆς μουσικῆς, ἢ ὁποῖα ἔχει τοιαύτην συνέχειαν μὲ τὰ ψυχικὰ πάθη, ὅπου ποτὲ μὲν συγχύζει, ποτὲ δὲ καταπραῦνει, θέλει ἐρεθίζει κατὰ τὴν χρείαν καὶ ἐξυπνᾷ τὸ θάρρος καὶ ἐνθουσιασμὸν τῶν στρατιωτῶν, διὰ δὲ τοῦ χοροῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου μαθάνει ὁ ἄνθρωπος νὰ προσαρμόζη τὰ βήματα, ἐν καιρῷ, μὲ τὸ μουσικὸν λάλημα, ἢ διὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, νὰ μετᾷ μὲ τοὺς πόδας τὸν καιρὸν τοῦ λαλήματος, εἰς τρόπον ὅπου τόσον δέκα, ὅσον καὶ χίλιοι, κινουῦνται καὶ περιπατοῦσιν ὅλοι μαζί, καὶ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὁ πρῶτος καθὼς καὶ ὁ ὕστερος, διὰ μέσον του, λέγω, θέλει βιάζει ἢ βραδύνει τὸ περιπάτημα τῶν στρατιωτῶν του. 80α

84 Ἡ τακτικὴ ὅμως δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὸ νὰ ἤξεύρη τινὰς πῶς νὰ πολεμήσῃ εἰς ἀνοικτὴν πεδιάδα, ἐπειδὴ ἤθελεν ἀποκατασταθῆ καθ' ὅλου ἀνωφελῆς, ὅταν ὁ ἐχθρὸς ἤθελεν εὐρεθῆ περισφαλισμένος εἰς ἓνα κάστρον, ἢ περιφυλαγμένος μέσα εἰς δύσβατα ὄρη καὶ δάση. Ὅθεν, ἡ τακτικὴ περιέχει τὰ τοῦ πολέμου ἅπαντα, καὶ μᾶλλον τὰ περὶ τῆς διαυθεντεύσεως, εἰς τὴν ὁποῖαν χρεῖα εἶναι ἡ τέχνη μόνη νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τῆς δυνάμεως, ἢ καὶ νὰ τὴν ὑπερέβῃ.

85 Ἡ διαυθέντευσις εἶναι, λοιπόν, τὸ δυσκολώτερον μαθημα τῆς τακτικῆς, καὶ διὰ μέσου τῆς καλῆς διαυθεντεύσεως, συχνάκις οἱ ἑκατὸν δὲν νικῶνται ἀπὸ τοὺς χιλίους. Ἡ νίκη στέκεται, ὡς καθεὶς τὸ ἐννοεῖ, εἰς τὸ νὰ θέσῃ τινὰς ἀπέναντι τοῦ δυνατοῦ τὸ δυνατότερον, ἀλλ' ἡ τέχνη μόνη διδάσκει τὸν ἀρχιστράτηγον νὰ τὰ γνωρίσῃ.

86 Δὲ ὁ τῶν ἀρμάτων ἡ ἐπιστήμη εἶναι διεξοδικωτάτη, καὶ χρειάζεται ἐν πόνημα ὄχι μικρὸν περὶ αὐτῆς, διὰ τὸ ὁποῖον οἱ νῦν Ἕλληνες μεγάλην χρεῖαν ἔχουσι καὶ ἄμποτες κανένας φιλογενῆς νὰ τὸ κατορθώσῃ, διὰ νὰ μάθωσιν ὅλοι, πόσον ἡ τέχνη τοῦ πολέμου εἶναι μεγάλη, καὶ νὰ κλαύσουν πικρῶς, βλέποντες τοὺς ἑτεροφύλους, οἵτινες ἐδανείσθησαν τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, νὰ μᾶς καταφρονῶσι τόσον καὶ ἀψηφίζωσι. Ἀλλὰ δι' ὀλίγον θέλουσι χαρῆ εἰς τὴν ἀγνωμοσύνην των, ἐλπίζω.

87 Ἡ διαυθέντευσις τῶν Σουλιώτων κατὰ τοῦ τῆς Ἡπείρου τυράννου, ἀρκετῶς θέλει τοὺς ἀποδείξει, ὅτι ἡ Ἑλλάς γεννᾷ ἀκόμη Λεωνίδας καὶ Θεμιστοκλεῖς. Ὡ, πόσον θέλουν μείνει ἐκθαμβοὶ, ὅταν ἀναγνώσουν τὰ θαυμαστά κατορθώματα τοῦ μεγάλου Φώτου, ἐκείνου, λέγω, τοῦ ἥρωος τοῦ Σούλιου καὶ ὄλων τῶν Σουλιώτων, τῶν ὁποίων ἡ ἀνδρεία, ἡ μεγαλοψυχία, καὶ ὁ ζῆ-

λος περι τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος των, ἀθανάτισαν τὸ ὄνομά των, καὶ ἔφερον εἰς ἀπελπισμὸν χίλιας φορὰς τὸν ἐχθρόν τους τύραννον, τὸν ἀχρειέστατον λέγω Ἀλῆ!

Ἡ Ἑλλάς, οὐχί! οὐχί! δὲν εἶναι πάντως ὑστερημένη ἀπὸ μεγάλους ἀνθρώπους· ἡ διαυθέντευσίς των διὰ δεκαπέντε χρόνους, περιέχει τοσαύτας καὶ τοιαύτας ἡρωϊκὰς πράξεις, ὥστε παράδοξον ἤθελε φανῆ καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, ἂν δὲν εἴμεθα μάρτυρες αὐτόπται τῶν κατορθωμάτων των. Αὐτοὶ ἦτον μόνον χίλιοι καὶ διὰ τύσους χρόνους καθημερινῶς σχεδὸν συνεκρότουν πολέμους μετὰ τοῦ τυράννου ἐχθροῦ των, ὁ ὅποῖος, διὰ πολλὰς φορὰς, ἐκινήθη ἐναντίον των μὲ ἕως δεκαπέντε χιλιάδας στρατεύματα, καὶ πάντοτε ἐνικήθη. 44

Ἐπρεπε, βέβαια, νὰ ἔζη ὁ Θουκυδίδης ἢ ὁ Ξενοφῶν, διὰ νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν αὐτῶν τῶν πολέμων καὶ τὰς κακίας αὐτοῦ τοῦ αἰμοβόρου τέρατος, ὅπου, ἕως ἀπὸ τοὺς 1787 μέχρι τῆς σήμερον, δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ τυραννῆ τοὺς ταλαιπώρους Ἰπειρώτας καὶ Θετταλοὺς, σκληρῶς καὶ ἀσπλάγχχνως. Αὐτός, ἀφοῦ ἤρπασε μὲ διάφορα πονηρὰ μέσα τὸ ἀνεξάρτητον κράτος τῆς Ἰπείρου καὶ Θετταλίας, καὶ γνωρίζοντας κατὰ πράξιν τὰ πρὸς τὴν τυραννίαν δέοντα, ἐσκεπάσθη κατ' ἀρχὰς μὲ τὸ ἔνδυμα τῆς ὑποκρίσεως, καὶ οὕτως, πλανῶντας μὲ ψευδεῖς ἐπαίνους καὶ πλουσιοπάροχα ταξίματα τοὺς ἄρχοντας καὶ προεστούς, ἠπάτησεν σχεδὸν ὅλους, καὶ καθεὶς ἐνόμισε διὰ ὀλίγον καιρὸν, νὰ εὐρῆκεν εἰς αὐτὸν ἢ εὐκαρπος γῆ τῆς Ἰπείρου καὶ Θετταλίας καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῶν ἓνα διαυθεντευτὴν καὶ ἓνα πατέρα. 89

Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ ἀσπλάγχχνος καὶ σκληρὸς τύραννος ἐστέρωσε τὴν δυναστείαν του, ἔρριψεν εὐθύς τὴν σκέπην τῆς προσποιήσεως, καὶ παραχρῆμα ἐξατμήθη ὅλη ἡ 90

δυσωδία τῆς τυραννίας του. Τότε οἱ Ἑπειῶται ἄνοιξαν τοὺς ὀφθαλμούς των, ἀλλὰ φεῦ! δὲν εἶδον ἄλλο, εἰμὴ τὸν φοβερόν θρόνον τοῦ τυράννου ἐπάνω εἰς τὰς
 45 κεφαλὰς των. Κεχαυνωμένοι οὖν ἀπὸ τὴν τυραννικὴν μέθην, δὲν ἀπεφάσισαν ἐν καιρῷ νὰ συντρίψουν τοσοῦτον ζυγόν· ὅθεν καὶ ἤρξησεν βαθμηδὸν καὶ ἐστερεώθη τόσον, ὥστε ὅπου ὁ ἴδιος τύραννος θαυμάζει διὰ τὴν ἀναισθησίαν τῶν δούλων του*. Οὔτε εἰς τὴν γενικὴν ἱστορίαν εὐρίσκεται παρόμοιός του. Ὡ, τῆς ταλαιπωρίας σου ἀνθρώποτης! ὦ, ἀνυπόφορος ἐντροπή! ὦ, θέαμα ἐλεεινόν.

91 Ἀνάμεσα ὅμως εἰς τὰς τυραννικάς του ψευδεῖς δόξας, ἴσως ἐνόμιζεν ὁ ὠμότατος τύραννος νὰ εἶναι ἀνίκητος, οὔτε νὰ ἐσώζετο πλέον εἰς τὴν γῆν τῆς δυναστείας του τινὰς, ὅπου νὰ ἤθελεν τοῦ ἐναντιωθῆ. Ἀλλ' ἰδού, τῆς ἐλευθερίας τὸ ξίφος, εἰς τὴν ἰδίαν αὐτὴν γῆν, τοῦ ἀποδεικνύει τὴν φυσικὴν μικρότητα τῆς τυραννίας, καὶ τὸν ἀποκαταστεῖ ποταπότερον τοῦ ἰδίου
 46 του τυραννικοῦ ὀνόματος. Δὲν τοῦ χρησιμεύουν πλέον, αἱ συνηθισμέναι του ἀπάται, οὔτε χρήματα, οὔτε δόλοι, διὰ μέσου τῶν ὁποίων διὰ παντός ἐνίκησεν καὶ κατέφθειρε τοὺς ἀνάνδρους καὶ ἀνοήτους ἐχθρούς του.

92 Ἐν μικρὸν χωρίον, τὸ προειρημένον λέγω θαυμαστόν Σουῦλι, ἔφερεν εἰς φῶς τὴν ἀλήθειαν, ὅπου οἱ ὑπὸ τῆς δουλείας ἀγνοοῦσι, ἦτοι τὴν μεγαλειότητα τῶν κατορθωμάτων τῆς ἐλευθερίας. Οἱ Σουλιῶτες, ἄνδρες

90α * Αὐτὸς ἔχει ὅλα τὰ ἐλαττώματα ὅλων τῶν τυράννων: χωρὶς θρησκείαν, χωρὶς συνείδησιν, ἄρπαξ, φονεὺς, θηλυμανῆς, ἀρσενοκοίτης, ἄσπλαγχνος, σκληρὸς τῇ καρδίᾳ, κλέπτης φοβερός, αἰμοβόρος, ἄδικος τέλος πάντων, καὶ ἀναιδέστατος ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Ἡ πονηρία του δὲ καὶ ἀδιαντροπία του παρακινοῦσι τοὺς ἀπανθρωποτάτους κόλακάς του, νὰ τὸν νομίζωσι πνευματώδη καὶ ἄξιον.

συνηθισμένοι εἰς τὸν θεληματικὸν κόπον μιᾶς ἡσύχου ζωῆς, ἀνυπόδουλοι, ἐξ ἀρχῆς τῆς κατοικήσεώς των εἰς ἐκεῖνα τὰ ὑψηλὰ βουνά, ἔζουν εὐτυχεῖς μακρὰ ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν καὶ κακοήθειαν τῶν διεφθαρμένων πολιτειῶν, ἀνδρεῖοι ὡς ἐλεύθεροι, φιλόξενοι ὡς Ἑλληνες, καὶ στρατιῶται ὡς διαυθεντευταὶ τῆς πατρίδος των. Αὐτοί, λέγω, οἱ ἥρωες, ἡ τιμὴ τῆς ὑποδουλωμένης Ἑλλάδος, καὶ βεβαία ἀρχὴ τε καὶ πρόξενος τῆς πλησίον ἐλευθερώσεώς της, παρακινούμενοι ἀπὸ τὸν θεῖον ἔρωτα τῆς ἐλευθερίας καὶ πατρίδος των, ἐταπείνωσαν τὴν αὐθάδειαν τοῦ τυράννου, πολεμοῦντες τον ἀδιακόπως καὶ νικοῦντες τον, καὶ οὕτως ἐδιαυθέντευσαν διὰ δεκαπέντε χρόνους τὴν πατρίδα των, μὲ ἀνήκουστον θάρρος καὶ μεγαλοψυχίαν.

Τίς ἄλλη, παρακαλῶ, ἤμποροῦσε νὰ ᾔητον ἡ αἰτία, εἰμὴ ὁ ἔρωσ τῆς ἐλευθέρας ζωῆς; Μήπως δὲν ᾔητον καὶ ἄλλα χωρία εἰς τὴν Ἡπειρον, ἄξια νὰ ἐναντιωθῶσι τοῦ τυράννου; Διατὶ τάχατες ὅλα κλίνουν τὸν αὐχένα; Δὲν ᾔητον, ἴσως καὶ μεγαλείτερα, καὶ εἰς ἰδίαν καλὴν τοποθεσίαν, καθὼς τὸ Σοῦλι; Ἐ! φανερὰ εἶναι, ἀδελφοί μου, ἡ αἰτία: ὅσα ὑποδουλώθησαν παρ' αὐτοῦ, ᾔητον καὶ ⁴⁷ πρῶτον ὑποδουλωμένα, καὶ μόνον ἄλλαξαν τύραννον. Τὸ Σοῦλι ὅμως, μόνον τὸ Σοῦλι, δὲν ὑποτάσσεται, ἀλλ' ἀψηφεῖ τὸν τύραννον· ὅσον ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερίαν του, τὸν πολεμεῖ, τὸν νικᾷ, καὶ τὸν καταπατεῖ μὲ τοὺς πόδας του.

Εἰς αὐτὸ λοιπόν, ἄς στρέψουν τοὺς ὀφθαλμούς των οἱ δοῦλοι, διὰ νὰ καταπεισθοῦν εἰς τὰ τερατουργήματα τῆς ἐλευθερίας. Εἰς αὐτὸ θέλουν ἰδεῖ ἐνθουσιασμένους ἀπὸ τὸν θεῖον ἔρωτα τῆς πατρίδος, οὐ μόνον τοὺς ἄνδρας καὶ νέους, ἀλλὰ καὶ τοὺς γέροντας, καὶ τὰ παιδιὰ καὶ αὐτὰς τὰς ἰδίας γυναῖκας. Θέλουν ἀκούσει τὴν φο-

βερὰν φωνὴν τῆς θαυμαστῆς Μόσχως, ἣ ὁποῖα, ἀνάμεσα εἰς τὸν πολεμικὸν θόρυβον, πολεμοῦσα καὶ τρέχουσα, βλέπει ἔμπροσθέν της φονευμένον τὸν υἱὸν της, καὶ ἐγκαλιάζουσα μὲ ἐνθερμον ἀγάπην τὸ νεκρὸν σῶμα του: «καλότυχε, λέγει, σύ, ὦ υἱέ μου, ὅπου τόσον τιμίως ἀπέθανες. Τὸ ὄνομά σου ἐγράφη εἰς τὸν κατάλογον τῆς
 48 ἀθανασίας». Ἀσπάζουσα δὲ τὸ αἵματωμένον ἡρωϊκὸν του πρόσωπον, χαίρεται διὰ τοιοῦτον διαυθεντευτὴν τῆς πατρίδος, ὅπου ἐγέννησε, καὶ λαβοῦσα τὸ ἴδιόν του σπαθί, ὀρμεῖ κατὰ τῶν δειλῶν καὶ μισθωτῶν δούλων τοῦ τυράννου, καὶ ἐκδικεῖ τὸν θάνατόν του μόνη της.

95 Ἄς ἰδοῦν τὸν ἄλλον ἥρωα, ὅπου διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος του παραδίδεται ἐκουσίως εἰς τὸν τύραννον διὰ ἐνέχυρον τῶν συνθήκων των μετ' αὐτοῦ, καὶ ὕστερον ἀπ' ὀλίγον καιρὸν, θέλοντας ὁ ἄπιστος τύραννος νὰ τὸν ξαρματώσῃ, αὐτὸς φονεύεται μόνος του.

96 Καί, τέλος πάντων, βλέποντες ἐν τόσον μικρὸν χωρίον, ἀπὸ μόνον χιλίους διαυθεντευτάς, χωρὶς τινα μάθησιν, οὔτε προητοιμασίαν, νὰ φυλάττεται σῶον διὰ τόσους χρόνους, ἐναντίον ἐνὸς τυράννου τόσον μεγάλου, ὡς συλλογισθοῦν προσεκτικῶς, ὁποίων μεγάλων κατορθωμάτων εἶναι πρόξενος ἢ ἐλευθερία, καὶ ὡς βεβαιωθῶσι πλέον, ὅτι μόνον τὸ ὄνομα τῆς ἐλευθερίας φθάνει, διὰ νὰ δειλιάσῃ τὰς ἀνάνδρους καρδίας ὄλων τῶν μαρῶν τυράννων τῆς γῆς.

* * *

97 Ἐ! πόσον ἤθελε τὸ ἀποδείξει ἔμπράκτως, ὁ αἰμνῆτος Ἕλλην, ὁ Ἡρως, ὁ μέγας, λέγω, καὶ θαυμαστός Ρήγας, ἂν μία ἀνέλπιστος προδοσία δὲν ἤθελε
 49 τὸν θανατώσῃ! Αὐτὸς ὁ ἀξιάγαστος ἀνὴρ ἦτον ἐστολισμένος ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ ὅλας τὰς χάριτας τῶν μεγά-

λων ὑποκειμένων, εὐφυής, ἀγχίνους, καὶ ἄοκνος, ὠραῖος τῷ σώματι, καὶ ὠραιότερος τῷ πνεύματι, δίκαιος, καὶ ἐξακολούθως, ἀληθῆς φιλέλλην καὶ φιλόπατρις. Ἐξ ἀρχῆς οὖν ἐπιχειρίσθη τὸ ἐμπορικὸν ἐπάγγελμα εἰς ἀλλοτρίαν γῆν, ἀλλ' ὁ θεῖος ἔρωσ τῆς πατρίδος τοῦ Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν ἔβλεπεν ὑπὸ δουλείας, τοσοῦτον ἀδίκως βασανιζομένην, μὴν συγχωρῶντας εἰς τοιοῦτον ἄνδρα τοιαύτας μικρὰς ἀσχολίας, ἀνεβίβαζε τὰς ἐλπίδας τοῦ εἰς ἄκρον, καὶ ἕως ἀπὸ τῆν νεαρὰν ἡλικίαν τοῦ προεμελέτει κατορθώματα ἡρωϊκά, καὶ μόνον ἀνέμενε τὴν ποθουμένην εὐκαιρίαν, διὰ νὰ τὰ βάλῃ εἰς ἔργον.

Ὅθεν, γινώριζοντας τὴν χρείαν τῆς μαθήσεως, δὲν 98 ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ ἀγωνισθῆ, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, εἰς τὰς ἐπιστήμας, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔμαθεν ἐντελῶς τὰς χρησιμωτέρας. Τότε λοιπόν, ἤρχισε νὰ βάλῃ θεμέλιον εἰς τὸ μέγαλον κτίριον, ὅπου ἤτοίμαζε. Καὶ κατ' ἀρχὰς ἐσύνθεσε εἰς τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, μὲ ἀκροτάτην σαφήνειαν, τοὺς δώδεκα Γεωγραφικοὺς Πίνακας τῆς Ἑλλάδος, καὶ διάφορα ἄλλα ἐπωφελεῖ πονήματα ἔδωσεν εἰς φῶς, ἰδίους ἀναλώμασι, πρὸς φωτισμὸν τῶν συναδελφῶν τοῦ Ἑλλήνων. Ἐπειτα δέ, συλλέγον- 50 τας τὸ ἔχειν τοῦ ὄλον, καὶ συνδρομητὰς ἐπιτυχῶν καὶ συνεργούς, ἤτοίμασε, κηδεμόνως καὶ μετὰ πάσης τῆς καλῆς τάξεως, ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, καὶ εἰς ἀκμὴν ἔφερεν βεβαίας ἐπιδόσεως.

Ἀλλά, φεῦ, τῆς βασκάνου καὶ φθονερᾶς τύχης τῶν 99 Ἑλλήνων! Ὅτε ὁ τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερωτῆς ἦτον ἔτοιμος διὰ νὰ μισεύσῃ πρὸς κατατρόπωσιν τῶν τυράννων αὐτῆς, καὶ νὰ συνθλάσῃ τὰς ἀλύτους, ὅπου τὴν φυλάττουσιν ὑπὸ τῆς δουλείας, μὲ μίαν γενικὴν ἐπανάστασιν καὶ ἐπανόρθωσιν τῶν ταλαιπώρων συμπατριῶτων του, ὅταν λέγω ὁ ἄξιος Ρήγας βλέποντας τὰ

πάντα ἔτοιμα, ὡς ἐβούλετο, ἐκαλοτύχιζε τὸν ἑαυτὸν του, διὰ μίαν τόσον τιμίαν καὶ μεγάλην ἐπιχείρησιν, καὶ ἐπρόσμενε νὰ ἰδῆ ὀγλήγορα ἐλευθέραν τὴν Ἑλλάδα ἄπασαν, ἐξαλειμμένον δὲ τὸ ὀθωμανικὸν κράτος· ὅταν, τέλος πάντων, σχεδὸν βέβαιος διὰ τὸ καλὸν τέλος τοῦ ἔργου του, ἐστοχάζετο εἰς τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν τῆς πατρίδος του, καὶ εὐφραίνεται, τότε ἕνας προδότης, ὁ οὐτιδανώτερος τῶν ἀνθρώπων, ὁ πλέον μιὰρὸς σκλάβος τῆς γῆς, ἀναιτίως καὶ παραλόγως, τὸν παραδίδει εἰς χεῖρας τῶν τυράννων, καὶ ἡ Ἑλλάς χάνει εἰς αὐτὸν ἕνα ἀντιλήπτορα καὶ σωτῆρα της.

100

Ἄλλ' ἂν ἡ φθονερά τύχη ἐκλεψεν τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν ζωὴν τοιοῦτου Ἡρώος, δὲν ἤμπορεσεν ὅμως νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀναγκαῖον καὶ φοβερὸν κρότον, ὅπου ἡ φήμη τοιαύτης ἐπιχειρήσεως ἀνέπεμψεν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν Ἑλλήνων, οὔτε ἤμπορεσε, λέγω, νὰ ἐκλείψῃ εἰς τὴν ὄρασίν των τὴν λαμπρότητα τοιοῦτου ἔργου. Τὸ ἀθῶον αἷμα τοῦ Ρήγα προετοίμασε τὴν ταχεῖαν ἐξάλειψιν τῶν βαρβάρων τυράννων, καὶ ὀγλήγορα θέλουσιν ἐμφανισθῆ, βέβαια, οἱ ὄπαδοί του. Τότε δὲ θέλομεν ἀποδείξει ἐμπράκτως τὴν πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην μας, ὑψώνοντες εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος στεφάνους δόξης καὶ θριάμβους εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἀνδρός, ὡς ἀρχηγοῦ καὶ πρώτου συνεργοῦ εἰς τὴν τῆς Ἑλλάδος ἐλευθέρωσιν.

101

Ἴσως, τινὲς τῶν Ἑλλήνων, μὴν στοχαζόμενοι εἰς βάθος τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, νομίζουσιν, εἰς τὸν ἑαυτὸν των, ὡς μάταιον τὸν σκοπὸν αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Ἀφήνοντας λοιπὸν κατὰ μέρος ὅλους ἐκείνους τοὺς δισχυρογνώμονας, οἵτινες δὲν καταπείθονται, εἰμὴ εἰς τοὺς ἰδίους των στοχασμούς, καί, ἐξακολουθῶντες, μὴν

ἔξετάζοντας τὰς ἑτέρων γνώμας, μένουν πάντοτε σταθεροὶ εἰς τὴν ἀμάθειάν των, παρακαλῶ, ὅσους τὴν ἀλήθειαν ἀγαπῶσι νὰ μάθωσι, καὶ νὰ κρίνωσι δικαίως, νὰ συλλογισθοῦν ὅτι ἡ τύχη εἰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις ἔχει ἄκραν δύναμιν, ὥσάν ὅπου τὸ παραμικρὸν συμβάν εἰς τὰς μεγάλας ὑποθέσεις δύναται πολλάκις νὰ ἀνατρέψῃ τὸ πᾶν, καὶ κανένα ἄλλο παράδειγμα δὲν μᾶς τὸ βεβαιοῖ περισσότερον, ὅσον τὸ θλιβερὸν συμβεβηκὸς τοῦ Ρήγα. ⁵²

Αὐτὸς ὁ ἀξιάγαστος ἀνὴρ, γνωρίζοντας ἀρκετῶς τὴν ποταπότητα καὶ δειλίαν τοῦ μιανοῦ συντρόφου του, τοῦ ἀχρειεστάτου, λέγω, προδότου Οἰκονόμου, μετσαύτην ἐπιμέλειαν ἔκρυψεν εἰς αὐτὸν τὰ προμελετήματα του, ὅπου καθόλου ὁ χυδαιότατος δὲν ὑπωψίαζεν. **102**

Ἄλλὰ, φεῦ, τῆς ἀτυχίας! Ὀλίγας ἡμέρας ὕστερον ἀπὸ τὸν μισευμὸν τοῦ Ρήγα, ἔφθασεν μία γραφή του, καὶ ἔπεσεν εἰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ προδότου του, ὁ ὁποῖος, ἀνοίγοντάς την, ἀνέγνωσεν εἰς αὐτὴν σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ παραχρῆμα τρέχει καὶ τὸν προδίδει. **103**

Ἴδου λοιπόν, ὅπου ἡ τύχη, ἡγουν μερικὰ ἀναγκαῖα συμβεβηκότη, ὅπου ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν δύναται νὰ προῖδῃ, ἀνέτρεψε καὶ ἠφάνισε ὅλα τὰ προμελετήματα καὶ κατορθώματα τοῦ μεγάλου Ρήγα, καὶ ἐξακολούθως εἶναι βέβαιον, ὅτι ὅσον ἀξίος καὶ ἂν εἶναι ὁ ἄνθρωπος, δὲν ἡμπορεῖ ποτὲ νὰ προῖδῃ τὰ πάντα, μάλιστα δὲ εἰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις ἡ τύχη ἔχει μέγαν μέρος, ὡς προεῖπον, καθὼς ὁ ἐσφαγιασμὸς τοῦ μεγάλου Ρήγα μᾶς τὸ βεβαιοῖ. **104** ⁵³

Ἐπειδὴ, ἀγκαλὰ καὶ ἡ φρόνησίς του νὰ ἐστάθῃ μεγάλη, ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης μόνον ἔφθασε, νὰ ἀφανίσῃ τὸν σκοπὸν του, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἑλλάδα μέχρι τῆς σήμερον ὑπὸ τῆς δουλείας. Ταχέως ὅμως, ἡ **105**

σάλπιγξ τῆς ἐλευθερίας θέλει ἀντιβοήσει εἰς τὴν ἑλληνικὴν γῆν, καὶ ἀφεύκτως, καθὼς κατωτέρω δειχθήσεται.

* * *

- 106 Ἴδου λοιπὸν ὅπου ἀπεδείχθη, ἀγκαλὰ καὶ συντόμως, πλὴν μὲ σαφήνειαν καὶ ἀλήθειαν, τί ἐστὶ ἐλευθερία, ὅπόσον εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἀνθρώπινον εὐδαιμονίαν, καὶ ὅπόσων μεγάλων κατορθωμάτων πρόξενος. Τώρα δὲ φανερόν ἀποκαθίσταται τὸ ἀμέτρητον χρέος, ὅπου ἔχουσιν οἱ ἐλεύθεροι λαοί, εἰς τὸ νὰ τὴν διαυθεντεύωσι μὲ τὸ ἴδιον αἷμα των, καὶ τοιοῦτον χρέος, ὡς προερχόμενον ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐκπληροῦσι παντοτινὰ καὶ μὲ ἄκραν εὐχαρίστησιν.
- 107 Ἡ εὐγνωμοσύνη, ὦ Ἕλληνες, εἶναι τόσον γλυκεῖα ἀρετὴ, ὅπου μισητότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸν ἀγνώμονα δὲν εἶναι εἰς τὸν κόσμον, καὶ τόσον εἶναι φυσικὴ αὐτῆ ἢ ἀρετὴ, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, ὅπου τὰ ἴδια ζῶα τὴν διατηρῶσι μὲ ἄκραν ἀκρίβειαν. Εἶναι δὲ ἐν χρέος τοῦ⁵⁴ εὐεργετηθέντος ἢ εὐγνωμοσύνη, καὶ οὕτως εὐκόλως γεννᾶται εἰς τὰς καρδίας ὄλων τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν, ὡσὰν ὅπου μύρια εἶναι αἱ χάριτες, ὅπου παρὰ τῆς πατρίδος τῆς χορηγοῦνται. Ἀλλά, διὰ νὰ καταλάβητε, ὦ Ἕλληνες, εὐκολώτερα, τὴν μεγαλειότητα τοιοῦτου χρέους, καὶ τὴν ζέσιν μὲ τὴν ὁποίαν οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ τὸ ἐκπληροῦσι, ἀναγκαῖον εἶναι νὰ μάθητε πρότερον τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῆς λέξεως «Πατρίς», καὶ τότε θέλετε καταλάβει, πόσον ἀναγκαῖα ἐξακολούθησις εἶναι ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρως, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενα θαυμάσια ἔργα.
- 108 Πατρίς εἶναι μία λέξις, διὰ τῆς ὁποίας ὅλοι κοινῶς ἐνοοῦσι τὴν γῆν, εἰς ἣν ἐγεννήθησαν, οἱ μόνον ἐλεύθεροι ὁμως δύνανται νὰ καταλάβωσι τὴν μεγάλην αὐτῆς ση-

μασίαν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ δοῦλοι ἀδιαφόρως προφέρουσι τοιοῦτον ὄνομα. "Ὡ! πόσον διαφέρομεν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας οἱ ταλαίπωροι! Ἐκεῖνοι, ὅταν ὠμνυον εἰς τὴν πατρίδα των, ἔτρεμον, καὶ ἐφύλαττον τοιοῦτον ὄρκον μέχρι θανάτου, ἡμεῖς δὲ οὔτε κἂν διὰ ὄρκον νομίζομεν τοιαύτην λέξιν, καὶ αὐτὰ, ἀδελφοί μου, προέρχεται ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἣ ὁποῖα οὔσα ἀντικειμένη καθ' ὅλα εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ὅσα ἔργα εἰς τὴν μίαν δοξάζονται, εἰς τὴν ἄλλην καταφρονῶνται, καὶ ὅσα εἰς ἐκείνην πολλὰ εὐλαβοῦνται, εἰς ἐτούτην ὡς οὐδὲν λογίζονται.⁵⁵

Τὰ ὀνόματα, ἀγαπητοί μου, λαμβάνουν τὴν σημασίαν ἀπὸ τὴν ιδιότητα τῶν πραγμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται. "Ὅθεν, ἂν τινὰς δὲν γνωρίζει τὸ πρᾶγμα, εἰς οὐδὲν τοῦ χρησιμεύει ἡ ὀνομασία του. Καὶ καθὼς ὁ ἐκ γενετῆς ἀόμματος, προφέροντας τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν χρωμάτων, οὐδὲν ἐννοεῖ, ἐπειδὴ δὲν εἶδε ποτὲ τὰ χρώματα, οὕτως καὶ οἱ νῦν "Ἕλληνες μὲ τὸ «Πατρίς» ἄλλο δὲν ἐννοοῦσι, εἰμὴ τὴν γῆν εἰς τὴν ὁποῖαν ἐγεννήθησαν, ἐπειδὴ τοὺς λείπει ἡ ἐλευθερία.

Ἡ λέξις «Πατρίς» ἐρέθιζε εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῶν προγόνων μας ὅλας τὰς ιδέας τῶν καλῶν τῆς ἐλευθερίας, καὶ ὕλην τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς των*. Καὶ διὰ

* Τὰ παιδία, ἐπὶ παραδείγματι, ἐνθυμοῦντο τὰ κοινὰ φροντιστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα ὅλα μαζὶ ἐδιδάσκοντο τὰς ἀρετάς, μὲ κοινήν εὐχαρίστησιν, ἐνθυμοῦντο τὰς γλυκείας καὶ ὀρθὰς συμβουλὰς τῶν καθηγητῶν των, ἐνθυμοῦντο τὰ βραβεῖα, ὅπου ἐλάμβανον εἰς τὰ χρηστὰ ἔργα των, καὶ τοὺς στεφάνους εἰς τὴν προκοπὴν των, τὴν ἀγάπην καὶ εὐνοίαν τῶν μεγαλειτέρων, τὰς περιδιαβάσεις των, καὶ τέλος πάντων, μὲ τὴν λέξιν τῆς Πατρίδος ἐνθυμοῦντο τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν των. Οἱ νέοι ἐπρόσθετον εἰς τὰ ρηθέντα τοὺς πολεμικοὺς ἀγῶνας, τὴν δόξαν τῶν ἀρμάτων, τὴν ἀνωτάτην χαρὰν τῆς κοινῆς ὑπολήψεως, τὴν ἐλπίδα τῆς ταχέως συναριθμήσεώς των εἰς τὸν κατὰλογον τῶν συμπολίτων καὶ τῶν διαυθεντευτῶν τῆς πατρίδος,